

Říjen • Październik 2025

Časopis Slezské církve evangelické a. v. • Ročník LXXVIII

PŘÍTEL

PRZYJACIEL

Odměna za službu

Odměna není sprosté slovo
Cukierek i osy
Misionáři ve SCEAV

2025 Rok (po)volání
do služby

Instalace pastora Michala Kluse

Třanovice, 14. 9. 2025

Co najdete v tomto čísle

Odměna není sprosté slovo. <i>Vladislav Volný</i>	4
Za kolik? Může křesťan počítat s odměnou... <i>Zbyšek Kaleta</i>	4
Cukierek i osy. <i>Irena Krzyżanek</i>	5
Co motivuje mladé lidi ke službě? <i>Jan Brtníček</i>	6
Panovníku, u tebe máme domov. <i>Jiří Chodura</i>	8
Žasnout nad Boží milostí. <i>Michal Klus</i>	2, 9
Misionáři ve SCEAV. <i>Alena Kukuczová</i>	11
Cesta za nomády na Saharu	11
Misijní tábory na Slovensku	12
Zemřel biskup Věslav Szpak. <i>Janusz Kożusznik</i>	14
20-lecie parafii w Dzięgielowie	15
Nowy proboszcz w Dzięgielowie	15
A co za to dostanu? <i>Katarína Bialoňová</i>	17
S Biblí na každý den a Heslo měsíce. <i>Vilém Szlauer</i>	17, 18
Nowa powieść	18
Evangelický den	19

Říjen • Pařídziarik 2025

Cena jednotlivého čísla: 47 Kč
Roční předplatné: 504 Kč

Vedoucí redaktor

Mgr. Janusz Kożusznik

Zástupce redaktora

Mgr. Vlastimil Ciesar

Redakční rada

Mgr. Vladislav Volný, Th.D.
Milan Zielina, DiS.

Jazyková korektura

Mgr. Pavlína Volná
Mgr. Janusz Kożusznik

Grafická úprava a sazba

Ing. Jindřich Novák

Vydavatel

Slezská církev evangelická a. v.
Vychází každý měsíc

Adresa redakce a administrace

Redakce Přítel – Przyjaciela
Na Nivách 7, 737 01 Český Těšín
e-mail: pritel@sceav.cz
www.sceav.cz

Za obsah článků odpovídají autoři,
za obsah inzerátů zadavatelé.
Redakce si vyhrazuje právo
na zkrácení a úpravu textů.
ISSN 1214-1321

2025 Rok (po)volání
do služby

Odměna není sprosté slovo

Milí čtenáři, dostává se vám do rukou říjnový Přítel. V luterském prostředí nemůžeme v tomto období roku nevzpomenout na událost světové reformace, která je neodmyslitelně spojena s osobou dr. Martina Luthera, byť ji budeme slavit až na úplném konci měsíce.

Německý reformátor kritizoval církev své doby mimo jiné za to, že lidem slibovala to, co nedokázala splnit. Konkrétně mám na mysli zdůvodnění prodeje odpustků, které měly údajně ulehčit úděl zesnulých v očistci. Není pochyb o tom, že možnost ovlivnit posmrtný úděl milovaných byla geniální motivací, která bez tak nejednoho skrblika přiměla k almužně, odpovídající závažnosti účelu.

V církevní hantýrce se dodnes používá výrok „Pán Bůh zaplat“, čímž má být vyjádřena vděčnost, kterou dokáže adekvátně vyměřit pouze Bůh. Bible se nezdráhá hovořit o Bohu, který odměňuje (Mt 6,4; Lk 6,38). Křesťané jsou vedeni ke spokojenosti s tím, co mají, neboť lakota a touha po zisku jsou i pro ně trvalým pokušením (Žd 13,5).

Autoři desátého čísla Přitele se ve svých příspěvcích zamýšlejí nad problematikou odměňování v církvi. Dnešní církev se již neuchyluje ke středověké praxi, která se stala předmětem kritiky reformátorů. Jinými slovy: neslibuje lidem to, co jim dát nemůže. A jestliže jim dává to, co jim dávat má a dokáže, má právo říci si o odměnu? Otázkou zůstává, zda absence silných motivátorů, opřených o posmrtné hrozby, nezpůsobila, že lidé nedávají církvi tolik, kolik by mohli.

Odměna pro ty, kteří tento fakt pochopí a nenechají jej bez důsledků odeznít, je pestrá. Nikoli nutně v rovině materiální, ale zcela jistě v některé z dalších rovin a sfér života.

*A tak, moji milovaní, buďte pevní, ne-
dejte se zvíkat, buďte stále horlivější
v díle Páně; vždyť víte, že vaše práce není
v Pánu marná. (1K 15,58)*

Vladislav Volný, senior

Za kolik? Může křesťan počítat s odměnou za svoji službu?

Za mého působení na šachtě se říkalo, že každý havíř si mohl svoji mzdu vypočítat na lopatě. Mělo to být tak jednoduché. Že to ale vůbec jednoduché nebylo, říkal můj dědeček, který na dole Barbora (pak 1. máj) vystřídal jako „chleboďárce“ prvorepublikové kapitalisty, Němce za druhé světové války i komunisty. Lopata nikdy nestačila, vždy to bylo složitější. Za hornickou dřinu zaplatil zdravím a předčasnou smrtí.

A co v Božím království? Tam je to také jednoduché? Vlastně ano, mělo by to být opravdu *easy*. Ani pomyslnou lopatu nepotřebujeme. V podobenství o najímání dělníků (Mt 10) mluví Pán Ježíš jasně: Všichni dostanou stejně. I ti, kteří k práci přišli jako první, i ti opravdu poslední. Jako by všichni závodníci dostali zlaté medaile, první i poslední. Pak se raná církev musí také k věci postavit čelem a stanovuje podmínky pro materiální zajištění služebníků. Použije rčení, že hoden je dělník své mzdy, a aplikuje na oblast služby v církvi možná odvážně jedno ze šesti set třinácti přikázání knih Mojžíšových – „Nezavazuj dobytčeti ústa“. Ale ani apoštol Pavel nám v tom moc jasno neudělá. Jednou řekne, že nic nepotřebuje, jelikož si na sebe vydělá vlastníma rukama, a jindy si o podporu s čistým svědomím řekne.

Knihy Didaché, křesťanský spis prvních staletí mladé církve, který byl

v obecném povědomí, reaguje na službu cestujících apoštolů, kazatelů a proroků. „*Odcházející apoštol ať si vezme pouze chléb, a to na tak dlouho, dokud někde nepřenocuje. Žádal-li by stříbro, je to falešný prorok.*“ Z těchto slov se dají odušit problémy v těchto otázkách. Koho, jak a jak dlouho platit? Dokonce podle Didaché nejen ryba a host po třech dnech nevoní, ale od třetího dne stravování na účet hostitele se z proroka stává prorok falešný, kterého je třeba fofrem se zbavit. Prostě umíme si to udělat jaksepatří složitě. I v církvi.

Pamatuji si vzrušenou diskusi s ředitelem zahraniční misijní organizace, který mi vyčítal to, že my evangelíci na Slezsku příliš mnoho děláme dobrovolnícky. Čili zadarmo. Možná ano, ale nerad bych zažíval situaci na křesťanských mládežnických festivalech mimo naši církev, kde by nikdo nehnul ani prstem, pokud by nedostal zaplacen. Nikdo by neakceptoval naši slezskou „vatikánskou měnu“ Bóg zaplać.

Ani Písmo a Mojžíšův Zákon neudělají dokonalý pořádek, byť desátky jsou opravdu moudrým řešením. Ale tuším, že starozákonní desátky dnes nelze aplikovat beze zbytku. Neexistovaly pouze jedny desátky. Prvním desátkem byl *Maaser rishon* dáváný levijcům čili chrámovým služebníkům, *min hamaaser* pak byl desátek z desátků, oddělovaný z toho první

ho desátku kněžím, *maaser sheni* byl druhý desátek, tedy deset procent z toho, co zbylo po oddělení prvního desátku, a bylo nařízeno sníst jej v Jeruzalémě. Tímto výčtem nebyly ani zdaleka popsány všechny požadavky zajištění chodu chrámu. Neumím si představit, že beze zbytku naplníme v této oblasti celý Zákon.

Desátek pro levijce a desátek vydělovaný z těchto desátků pro kněze věc nikdy zcela nevyřešil. Celý systém, včetně desátku pro chudé, stále poskytoval mnoho možností, jak z něj uniknout. Z jedné strany byl prostor jak pro „spořivce“, tak prostor pro zákoníky, kteří se holedbali, že to mají dokonale pod kontrolou, dokonale spočítané, včetně evangelijního desátku „z kmínu a kopru“. Zapadá do toho i vskutku krásně úsměvná situace s placením chrámové daně, kdy nároky finančního úřadu vyřeší ryba ulovená Petrem na Mistrův přímý příkaz.

Jedno je jasné: Pán Bůh chtěl, aby se církev o svoje služebníky postarala. Trochu nám ten koncept „kází“ stát částečným placením duchovních a úplně do toho nechtějí zapadat nedávné církevní restituce. V průběhu staletí i posledních desetiletí se mění i teologie dávání, mění se i očekávání pracovníků v církvích. To ale není podstatné. Co je to nejdůležitější?

Kdysi jsem slyšel takové vyznání o obyčejném sekulárním zaměstnání: „Je to tak krásná práce, že bych snad měl platit za to, že mohu pracovat.“

A teď to moje: Kdy cítím, že jsem dobře placený? Když jedu večer ze služby Božím slovem, když mám za sebou krásné setkání, krásné modlitby, krásné rozhovory. Když cestou autem z porubské bohoslužby cítím opojnou vůni celulózky v Paskově. Když v zatačce těsně před Těšínem cítím medvědí česnek. Tehdy mám neskutečnou radost, že jsem královsky zaplacen. Odměnou je i nadšení, když se podívám z kazatelny anebo z oltáře do tváří svého společenství. Když je mohu oslovit „milovaní v Pánu“. Je to čest, je to milost, je to radost. Ať dostanu na účet jakoukoliv částku, vždy je to více, než si zasloužím.

Na základě myšlenek Tomáše Bati byla sepsána inspirativní kniha *Nejkrásnější povolání*. Tím nejkrásnějším povoláním je dle Bati prodávač anebo prodávačka v obyčejném obchodě. Uvědomil jsem si, že opravdu může být nejkrásnějším povoláním jakákoliv práce, kterou děláme s nadšením.

Ale nejkrásnějším povoláním je pro mne žít a hlásat Krista.

*Zbyšek Kaleta
diakon*

Cukierek i osy

To wspomnienie jest starszej daty, ale utkwilo mi w pamięci. W ramach nabożeństwa śpiewała grupka młodzieżowa. W odróżnieniu od innych koncentrowali się głównie na śpiewie, a akompaniament był tylko lekkim tłem. Czułam i doświadczałam, jak ważny jest przekaz słowny. Tekst był ważny, a przede wszystkim zrozumiały. Wybrali pieśń o prostej melodii, która jednak w powiązaniu z tekstem uderzała w serca. Nie znaliśmy się specjalnie, ale wybrałam sobie jednego z nich, podeszłam i powiedziałam krótko, że mi się podobało i że ta najprostsza pieśń była najładniejsza. Na twarzy mojego rozmówcy pojawił się szeroki uśmiech i nagle, jak gdyby ktoś machnął czarodziejską różdżką, stała wokół mnie cała grupa. Wszyscy chcieli słyszeć o czym my mówimy, skoro kolega się uśmiecha. Zaczęli tłumaczyć, że się zastanawiali czy śpiewać akurat tę pieśń, bo wydawała się za prosta. Obawiali się, że audytorium nie przyjmie takiego utworu. Rozmawialiśmy chyba z dziesięć minut. Czułam się jak ten przysłowiowy cukierek otoczony przez osy. Ale te „osy” nie kąsały. Odleciały rozpromienione i pełne energii, by popracować nad innymi utworami. A „cukierek” ostał się cały i w głowie miał zamęt. Ileż można zrobić tylko krótkim szczerym

zdaniem. Oni śpiewali dalej, z tą tylko różnicą, że kiedy spotkały się nasze spojrzenia, uśmiechaliśmy się do siebie. Wiedzieli, że jest taki słuchacz, który skupia się na ich pieśniach i może trochę ocenia. Mam nadzieję, że malutka motywacja pozytywna odegrała swoją rolę w chęci dalszej pracy. A z czym ja odeszłam z tego spotkania? Ja chyba otrzymałam o wiele większą od nich nagrodę, bo do dziś dnia grzeje mnie to wspomnienie „cukierka otoczonego przez osy”. Potem już nigdy się nie wahałam, by powiedzieć kilka pochwalnych słów, kiedy mi się coś podobało.

Byłam ciekawa, co o motywacji i nagradzaniu znajdę w sieci. I znalazłam całkiem ciekawe artykuły. Wskoczyły na mnie różne nagrody pieniężne, urlopy, premie. Czemu nie? Poszperałam w starszych materiałach i znalazłam takie artefakty, jak umieszczenie zdjęcia na gazetce czy w jakimś periodyku. A potem rąbnął we mnie artykuł, który uprzytomnił mi, że dziś w firmach nie wolno chwalić konkretnej osoby, bo to jest podobno demotywuujące dla reszty pracowników. Można pochwalić tylko w cztery oczy. Niech lenie dalej nie pracują albo źle pracują, byle nie dotknąć ich ego. Zresztą po nagrodę to oni pierwsi się zgłaszają. I będą przeliczać, będą porównywać, będą tra-

cić czas na dyskusje, będą sprzedawać tę swoją robotę. No bo jak wyników nie wiadać, to trzeba o pracy przynajmniej mówić. A jeszcze lepiej mówić krytycznie o pracy tych drugich. Te „osy” umieją kąsać. A z „cukierka” nic nie zostanie.

Wróciłam myślami do służby w zborach i poczułam dreszczyk zgrozy. Po głębszym zastanowieniu zobaczyłam, że tam też mają swoje pole do popisu agresywne „osy”. Co kto źle robi, o tym wiedzą najlepiej. Oczywiście dyskusje odbywają się gdzieś w bezpiecznym zacisku w gronie zaufanych osób. A jeśli ktoś nawet ma inne zdanie, powoli nasiąknie jadem i będzie go szerzyć dalej. Tacy „zaufani” pożerają cukierki, wysysają wszystkie siły i dobre chęci, a w końcu porzucają zniechęconą ofiarę. Odczuwam smutek, bo żal mi tych, którzy dali się uwieść i wykorzystać do celów bynajmniej nie szczytnych. Bronią cudzej sprawy i cieszą się rzuconym ochłapem „niby nagrody”. Ale czemu o tym mówię? Bo ci ludzie przekonani są, że co robią i mówią, jest na chwałę Boga. Niestety znam już przypadki, gdy po tym jak się zorientowali, żyją rozżaleni i zniechęceni do jakiegokolwiek pracy. A co gorsza niektórzy swój żal obracają przeciw Bogu samemu, bo ich nie uchronił. Nie wiem, jak można pomóc, bo próba odegnania takich owadów z cukierka kończy się bolesnym uządleniem.

Jak czuł się Jezus, który pracował, uczył, motywował, częstował cukierkami i sam się w końcu takim cukierkiem stał? Rozszalałe osy pożarły cukierek. A ci, którzy najwięcej otrzymali, smucili się i może gdzieś z nostalgią ukrywali opakowanie z cukierka. Przyszła jednak ogromna zmiana. Ich motywacja powróciła. Jak się czuli, kiedy na nowo ssali słodki cukierek, nabierali energii i chęci do pracy? Może gdzieś głęboko w kieszeni trzymali opakowanie z cukierka, by znowu i znowu przypomnieć sobie, jak jest słodki, by nie tracić nadziei i wiary.

Dziś mamy tych cukierków tyle, że wybrzydzą, bo nie smakują nam wszystkie. Pożeramy je garściami jak te osy. Może ssiemy ich za dużo. Może byłoby lepiej ostrożniej je rozpakowywać i delektować się smakiem każdego jednego z nich. A może byłoby jeszcze lepiej podzielić się cukierkami z innymi. Znaleźć dobre słowo, znaleźć uśmiech.

Zebrało mi się na rozważanie, które nie ma końca. Sam musisz się zdecydować, czy:

- będziesz „cukierkiem” atakowanym przez „osy”,
- będziesz „osą” atakującą „cukierek”.

kir

Co motywuje młode ludzi ke służbě?

Jeden vedoucí mládeže odpověděl: Naše motivace pro službu vychází z Písma, protože věříme, že stejně jako Ježíš přišel sloužit, tak bychom i my měli sloužit. Jako mládežníci jsme byli vděční za naše roky v mládeži, ale viděli jsme tam nějaké nedostatky. Jak já, tak můj spoluvedoucí věříme, že Boží slovo má moc měnit lidské životy, ale na mládeži se dostatečně nestudovalo Písmo. Proto jsme tuto službu vzali, abychom ukázali mládežníkům, jak je důležité Boží slovo studovat.

Mladí potřebují vidět, že to, co dělají, má nějaký smysl. Většinou nedělají něco jen proto, že jim to někdo řekne – alespoň ne dlouhodobě. Je totiž rozdíl mezi tím „splnit si úkol“, a převzít za něco zodpovědnost. Ten, kdo plní úkoly, nemusí nutně prožívat „vlastnictví“ dané služby, ale je převážně konzumentem, který občas s něčím pomůže. Prostě od nějakého vedoucího úkol dostane, podle svých možností a schopností splní a popřípadě dostane pochvalu, nějaké ocenění. Na rozdíl ten, kdo prožije ono „zde jsem, pošli mě“, popřípadě si uvědomí, že pokud tu tihu nepřevzme on, tak nikdo jiný to neudělá, má ke službě jiný vztah, bere ji za povolání od Boha, součást svého života, dokonce své identity.

„Jsem vedoucí, je to moje zodpovědnost.“ Takový vedoucí už tu není jen od toho plnit úkoly „shora“, kterým vlastně ani nerozumí, proč by je měl udělat, ale naopak sám hledá před Boží tváří směřování svěšené služby, aby se opravdu naplňovala Boží vůle, která i třeba všem ostatním nemusí vždy dávat smysl. Nakonec mladí to budou dělat vždycky trochu jinak než předchozí generace. Nevýčítejme jim to. Potřebují si prožít své pády a vítězství s Bohem na kolenou.

Jako správní křesťané bychom měli odpovédět, že tou nejlepší motivací ke službě by měl být Bůh, ale jak je tomu doopravdy, obzvláště mezi mladými? S jakou motivací se často pouští do služby? Jak se z mladých postupně stávají „starší“, mění se i jejich motivace. U mladých to často začíná na tom, že chtějí být součástí party, chtějí být užiteční, nějak využít čas. V tomto období také potřebují nejvíce povzbudivých slov, ale i vedení příkladem, aby se mohli posouvat kupředu. Na začátku služby mladých jde často právě o tyto „přízemní“ motivace – mít srandu, „zabít“ dobře čas, být v kolektivu, který je bere. Na tom nemusí být ze začátku nic špatného, ale nemělo by to u toho skončit, protože sranda může po čase přestat, hodnocení toho, co je „dobře zabít čas“

Christian dudes when there's a new girl at church

Preklad: křesťanští mládenci, když se v církvi objeví nová holka.

se může změnit, kolektiv se může rozpadnout nebo rozutěct po světě. Motivace ke službě by měla dozrávat, stávat se stabilnější. Vcelku nestabilní motivací by se mohla jevit i touha být viděn či slyšen, touha být pochválen, nacházet svou hodnotu v tom, že jsem někdo, že za něco stojím. V těchto nezralých touhách můžeme nacházet krizi identity, pokud nevím, kým v Kristu jsem, že si nemusím něco dokazovat, že služba je o obětujícím se sebezapření, budu hledat toto naplnění svých potřeb právě ve službě, což potom nevede k ničemu zdravému.

To nám přináší důležitou otázku: mohou být do služby zapojeni i nevěřící? Myslím si, že ano, ale ne do všeho. Připravit si hru, nachystat občerstvení nebo vítat může kdokoliv, připravit si ale duchovní program vyžaduje někoho, kdo minimálně věří, ideálně má pro to i obdarování a praxi. U mladých pak platí, že je to období, kdy si věci zkoušejí poprvé a často se bojí neúspěchu, že se jim to nepodaří, že se jim druzí vysmějí, že zklamou vedoucí. Nejčastěji se mladí bojí vystupovat před lidmi, například něco přečíst nebo říct. Není se ale co divit – jen postavit se před kostel plný lidí může být stresující, ale ještě se na to často dívá jednou tolik lidí online nebo z přenosu, je to dohledatelné. Obava toho, že „to nezvládnou“, je u mladých velká. Žel se případné selhání poté promítá i do chápání sebe samého jako toho neúspěšného, nešikovného, kór, když jsem to měl vykonat pro Boha a úplně se to nepodařilo. Vůbec tomu neprospívá ani takový náš křesťanský nešvar, kdy namísto potěšit takového člověka mu spíš přidáme ne příliš vhodně formulovanou kritiku. V takovém prostředí se pak blbě slouží. Zkusme to alespoň zabalit do „sendviče“, tzn. pochvala – kritika – pochvala. Jestli nemáme za co pochválit, tak budme pomalí v kritice. Nejde o to vytvořit prostředí, které bude napařád spokojené s tím, že se nikam neposouváme, ale jde o to vytvořit bezpečné prostředí pro růst a správnou motivaci.

Objevuje se nám další oblast motivace a s ní otázka – měli by být mladí motivováni penězi, výdělkem za svoji službu v církvi? Vždyť dneska přece všechno něco stojí, neměli bychom mít v církvi „brigádníky“? Opět bychom mohli říct: ano i ne. Proč by to tak nemělo být? Možná proto, že nikdy nemůžeme „plně“ ohodnotit služebníky financemi. Kolik peněz by bylo potřeba na dostatečné ohodnocení něčí práce v církvi? To se velmi těžko odhaduje a také by se špatně „přeplácelo“ sbor, který si může lépe dovolit své služebníky ohodnotit. Proč taky ne? Proto-

že by se mohla ztratit dobrovolnost, která je u nás na Slezsku ještě pořád silná. Jakmile bychom se naučili, že za všechno požadujeme peníze, o hodně bychom se ochudili, a nakonec přece platí, že „odměnu máme v nebi“. Na druhou stranu, pokud nedokážeme vhodně finančně odměnit profesionály v oboru, nehrozilo by, že přejdou plně do sekuláru, kde ty peníze prostě dostanou? Ale mělo by to být jejich motivací? Je v tom potřeba moudrost jako ve všech oblastech.

Žel v dnešní době potřebujeme být z něčeho živí, zaměstnanci církve přece musí dostávat výplatu. Ale z čeho to všechno platit? Z darů lidí? Jak rozhodneme, koho se vyplatí platit, a koho už ne? Není to potom bič na všechny služebníky, že je budeme přísně a pečlivě kontrolovat? Ale neměli by přece stejné podmínky i v jakémkoliv jiném zaměstnání? Jak to nastavit správně, aby i mladým v tom bylo dobře a věděli, na čem jsou a co je čeká, vydají-li se cestou práce v církvi? Je lepší poslat mladé na brigády do sekuláru, nebo jim najít uplatnění ve sborech? Církev a peníze jsou ošemetná témata a díky Bohu za vedení naší církve a presbytery, kteří se fundovaně financemi ve sborech zabývají. Bylo by zajímavé si o tomto někdy popovídat třeba na synodu. Jistě, v některých sbo-

rech nemá smysl přemýšlet nad možností platit si někoho navíc, když za chvíli nezvládnou zaplatit ani pastora, natož třeba nějakého pracovníka pro mládež. Díky ale Bohu za mladé, kteří prožijí takové povolání od Pána, že jdou sloužit třeba někam mimo svůj sbor, a ještě do toho investují ze svých zdrojů.

Na závěr něco trochu na odlehčení. Jedna z motivací ke službě může být třeba v tom – předvést se před druhým po hlavím, obzvláště se tato snaha vyskytuje u kluků. Dovolte, že s vámi budu sdílet jeden „meme“ na toto téma. (Meme je obrázek většinou obsahující krátký textový popis, který něco vtipně nebo trefně vystihuje).

Dávejme mladým šanci do služby vstoupovat, dělat chyby, učit se. Budme jim v tom vzorem – leaderem, který jen neúkoluje, ale jde v tom spolu s nimi a předdává jim zodpovědnosti za jednotlivé oblasti služby sboru. Učme je nacházet správnou motivaci v Kristu, kvůli kterému a pro kterého všechno děláme.

Kdo slouží, ať to činí ze síly, kterou dává Bůh – tak aby se všechno dělo k oslavě Boží skrze Ježíše Krista. Jemu buď sláva i moc na věky věků. Amen. (1P 4,11)

Jan Brtníček
pastor

Panovníku, u tebe máme domov

Instalační kázání

Modlitba Mojžíše, muže Božího. Panovníku, u tebe jsme měli domov v každém pokolení! (Ž 90,1)

Foto: Martin Kotajný

Milost ať se vám rozhojní poznání Ježíše Krista! Amen.

V jedné rodině oldřichovického sboru je malá Klárka. Její rodiče se nám svěřili s jedním milým tajemstvím. Když spolu jezdí autem a míjejí třinecký kostel, Klárka často ze zadního sedadla zavolá: „Mami, tati, to je ten zámek, co se jmenuje kostel.“

Ano, Klárko, náš kostel je krásné místo, skoro jako zámek, jsme vděční našim předkům, že tuto stavbu tak nádherně vybudovali. Ale já bych k tomu dodal ještě jedno tajemství. Mým přáním je, aby lidé, kteří do tohoto „zámků“ vstoupí, mohli s úlevou a radostí říci: „Tady je můj domov.“ Domov pro mou duši. Místo, kde se skrze Ježíše Krista setkávám s dobrým nebeským Otcem a s lidmi, kteří mě na mé cestě víry povzbuzují.

Čím je pro nás společenství tohoto sboru? Je to jen krásné místo, obdivuhodná stavba, nebo něco víc? Je to náš duchovní domov? Mojžíš se ve své modlitbě s vděčností obracel k Bohu právě s těmito slovy: *Panovníku, u tebe jsme měli domov v každém pokolení!*

Mojí touhou je, aby každé pokolení našeho sboru našlo zde svůj duchovní domov. Proto zvěstujeme Krista, protože není jiná cesta než ta, kterou ukázal Mojžíš, abychom společně mohli zakoušet domov v církvi, potřebuje každý z nás nejprve nalézt domov u Pána Boha skrze Ježíše Krista.

Kde se cítíte doma?

Někteří muži by řekli, že v garáži, kde znají každý šroubek. Některé ženy by odpověděly, že u dětí, u dobré knížky nebo v pocitu, že jsou tu pro druhé. Mnozí mladí lidé by řekli, že doma jsou mezi svými kamarády, ve své komunitě.

Dnes před námi ale stojí ještě hlubší otázka. Ne, nekladu ji já, ale Bůh sám: „Kde má domov tvoje srdce? V tomto světě, ve věcech, v lidech nebo ve mně?“ Písmo nám ukazuje na domov v Kristu, na domov, který přesahuje tento svět: *Vždyť zde nemáme trvalý domov, nýbrž vyhlížíme město, které přijde.* (Žd 13,14)

Klíčem k tomuto věčnému domovu je Pán Ježíš Kristus, který nám slíbil:

V domě mého Otce je mnoho přibytků; kdyby tomu tak nebylo, řekl bych vám to. Jdu, abych vám připravil místo. A odejdu-li, abych vám připravil místo, opět přijdu a vezmu vás k sobě, abyste i vy byli, kde jsem já. (J 14,2-3)

Pozvání k návratu domů

Proto i dnes musí zaznít zásadní otázka: Kde má domov tvoje duše? Pokud jsi jej ještě nenašel u Pána Ježíše Krista, dnes je ten čas, aby se tvá duše přestala toulat. Dnes může být tvoje duše doma, u Pána. Jak?

Prvním krokem je uznat, že bloudíme, že jsme hledali na různých místech, ale nikam to nevedlo. Naše duše se cítila jako v pronájmu, za který bylo třeba drazé zaplatit, a nakonec jsme stejně skončili na ulici. Druhým krokem je přijmout domov vírou jako dar skrze dílo Ježíše Krista, jeho smrt a zmrtvýchvstání. Znovu se mu odevzdat a přijmout jeho pozvání: „Pojď ke mně, vidím, že tvá duše je utrápená a upracovaná, já ti dám odpočinek. U mě jsi doma.“

Znáte ten pocit, když po dlouhé cestě přijdete domů, unavení otočíte klíčkem v zámku a uvnitř si s úlevou řeknete: „Konečně doma.“ Přesně tak se cítí duše, která našla Krista. Může si konečně odpočinout.

Společně tvoříme domov

Jako třinecký sbor můžeme být jako krásný zámek, na který se lidé chodí dívat. Některým se u nás bude líbit, jiní si řeknou, že už viděli hezčí. My ale nechceme být jen obdivovaným zámkem. Chceme být domovem, kde se bloudící lidé setkávají s nebeským Otcem a nacházejí útočiště pro svou duši.

Věřím, že většina z vás už svůj domov u Pána našla. Ti, kteří jej našli, vytvářejí společný duchovní domov s ostatními a pro ostatní. Je to náš radostný úkol, protože sloužíme z vděčnosti Kristu. Je to i náš těžký úkol, protože milovat druhé je někdy náročné. A je to především náš společný úkol, protože se navzájem potřebujeme k povzbuzení, pomoci i napomenutí.

Sám bych zde mnoho nezmohl. Ale když v Božím domě spolupracujeme, tvoříme domov. Díky spolupráci zní krásná hudba, kostel je připraven na bohoslužby a můžeme prožívat společenství i po jejich skončení. Společně se modlíme, sloužíme a povzbuzujeme se na setkáních napříč generacemi. Je to naše radost, naše společné bráně i naše společná výsada.

Toto není žádná nová myšlenka. Už od položení základního kamene toho-

to sboru se lidé snažili budovat Boží dům a tvořit duchovní domov. Mnozí před námi pracovali, modlili se a zápasili o lidi v tomto společenství. My v jejich práci jen pokračujeme. Navazujeme na ni s vděčností za ty, které si Pán použil před námi.

Nejsme vlastníci, jsme správci

Když mluvíme o domově, často si představíme stavbu. Některé jsou honosné, jiné obyčejné. A my lidé máme sklon srovnávat. Podobně máme i různé domy Boží. Některé jsou velké, jiné malé. Některé moderní, jiné staršího data. Náš úkol ale není porovnávat budovy. Naším úkolem je pracovat na duchovních domovech, aby rostly k Boží chvále, aby v nich lidé našli domov v Kristu. Někdy je to obrovská radost, jindy obrovský zápas. Všichni křesťané však pracujeme na stejném díle: budujeme a staráme se o duchovní domov pro sebe i pro lidi kolem nás. Nejsme vlastníci, jsme správci. Starejme se tedy o to, co nám Pán svěříl.

Domov pro každou generaci

Děkuji Pánu Bohu za každou generaci v našem sboru.

- Za děti a za ty, kteří se o ně starají. Kéž jsou i vaše rodiny duchovními domovy.
- Za teenagery a mladé lidi. Jste pro nás inspirací a bez vás by náš sbor nebyl tím, čím je.
- Za rodiny, manžele, tatínky i maminky i za dospělé, kteří jsou sami. Jste nedílnou součástí stability našeho společenství.
- Za vás, drazí senioři. Díky za vaše modlitby, úsměvy a moudré rady. Bez vás by náš sborový domov nebyl úplný.
- I za vás, kteří nás sledujete na dálku, ať už kvůli nemoci, či vzdálenosti.

Náš sbor vidím jako dům s otevřenými dveřmi, do kterého může každý vstoupit. Co uděláme, když přijdou lidé s podivnou minulostí, lidé, kteří neznají Krista, lidé s problémy nebo lidé různých národností? Přijmeme je. Budeme jim svědectvím. Budeme se s nimi a za ně modlit. Budeme k sobě navzájem pokorní a vstřícní.

Proč? Protože nás jako první přijal Kristus. On se za nás modlil. On se skláněl k nám, ať už jsme ho hledali, nebo ne. A posílal nám konkrétní lidi, aby nás na cestě doprovázeli.

Kéž v našem společenství nachází svůj duchovní domov u Boha každé pokolení! A modlím se: Pane, prosím, ať zde u tebe nachází a má svůj duchovní domov každé pokolení! Amen.

Jiří Chodura
pastor

Žasnout nad Boží milostí

Instalační kázání

Víra je tedy ze zvěstování a zvěstování z pověření Kristova. (Ř 10,17)

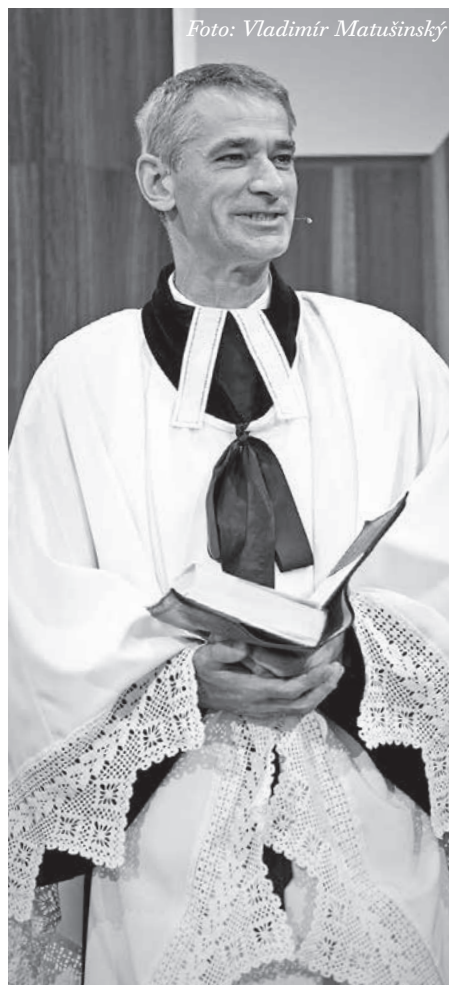

Foto: Vladimír Matušinský

Občas se mě někdo zeptal, jaká je má vize, můj program či plán pro službu v Třanovicích? Ptali se mě, jak budu řešit to či ono? Mnohé tazatele jsem asi zklamal, protože jsem řekl, že nevím. Vysvětlil jsem, že nejprve musím ten třanovický sbor poznat, musím naslouchat, musím se učit.

Přesto nějaký program mám. Jako pastor tohoto sboru bych chtěl žasnout nad Boží milostí. To je můj plán. Chci žasnout nad Boží milostí! Dovolte, že to na základě dnešního textu trochu rozšířím.

Žasnout, že Bůh povolává

Četli jsme: „*Víra je tedy ze zvěstování a zvěstování z pověření Kristova.*“ Eku-

menický překlad tady je trochu výkladový. Doslovněji bychom přeložili: „*Víra je tedy ze zvěstování a zvěstování ze slova Kristova.*“ Nicméně věřím, že to můžeme aplikovat ve smyslu ekumenického překladu. Věřím, že Ježíš povolává. Věřím, že Ježíš povolává i skrze církev – Boží lid. Věřím, že to byl sám Ježíš Kristus, který mě kdysi povolal, abych jej následoval, abych mu od mládí sloužil, abych se stal pastorem, abych se stal teď pastorem sboru v Třanovicích. A žasnu nad tím, jak je Bůh milostivý, že povolává. Žasnu nad tím, že povolal i mě, protože se znám a vidím svoji bídu. Žasnu, že si mě chce použít. Žasnu nad jeho milostí.

Máme *Rok povolání* do služby. Žasnu nad tím, kolik máme mladých pastorů a studentů teologie. Když jsem se tady přistěhoval, tak už první bohoslužbu jsem prožíval velmi emočně a se slzami v očích, když jsem byl svědkem toho, jak se místní sbor loučil se Samuelem Rusnokem. Žasnul jsem, když jsem viděl ve službě svého bývalého spolupracovníka Honzu Brtníčka, kterého Pán povolal a připravil na službu skrze malý bohumínský sbor. Žasnul jsem, když jsem viděl, jak si Pán od mládí připravoval a povolal Ondru Stroku a teď si připravuje Adama Smilowského z Třince. A žasnu nad tím, že Pán povolává další mladé pastory či studenty. Pán Bůh je dobrý a já žasnu nad touto milostí, protože to není samozřejmé a mnohé církve nám tiše závidí to množství pastorů a studentů teologie.

Ale Bůh samozřejmě nepovolává pouze pastory. On povolává další služebníky, třeba presbytery, katechetky, vedoucí táborů, vedoucí skupinek, hudebníky, ekonomy a účetní. Žasnu, že Pán Bůh dává milost, že lidé slyší jeho povolání a nežijí sami sobě, ale jemu, kdo za ně zemřel a vstal. Žasnu a děkuji Pánu.

Žasnu, jak úžasné služebníky mi Pán poslal v životě do cesty. Žasnu a děkuji za to, jaké skvělé spolupracovníky mi daroval v Třinci.

Jedním z velmi dojemných momentů byla situace, kdy jsem výboru presbyterstva oznámil, že končím svoji službu a že

jsem přijal povolání do Třanovic. Toho večera jsem žasnul nad jejich zralostí a podporou. Přes mnohé slzy všichni řekli, že věří, že to není jen moje lidské rozhodnutí, ale věří, že Pán povolává, a tak to přijmou, i když s bolestí a smutkem. Jejich silná důvěra v Pána Ježíše v ten večer patří k momentům, na které budu dlouho vzpomínat.

Znamená to, že jako služebníci jsme všichni dokonalí? Rozhodně ne! Všichni jsme plní chyb a slabostí. Ale právě proto žasnu. Žasnu, že si nás slabé Pán povolává.

Znamená to, že máme služebníků dostatek? Samozřejmě, že ne! Ježíš připomíná a my to zažíváme, že nikdy není dost služebníků. Stále chybí a budou chybět. A tak prosíme Pána žně, aby povolával a aby ti, kdo jsou Kristem povoláni, službu přijali.

Mým programem je, abych dále žasnul nad tím, jak Pán povolává. Boží povolání je milost. Chci žasnout nad Boží milostí.

Žasnout, že se zvěstuje evangelium

„Víra je tedy ze zvěstování a zvěstování z pověření Kristova.“ Žasnu, když čtu nebo slyším přednášky o historii, protože tam vidím, jak Pán Bůh dal milost, že se v tomto regionu zvěstovalo evangelium. Žasnu nad Boží milostí, že tady poslal ty, kteří tady evangelium o Boží milosti přinesli. Žasnu nad Boží milostí, že si použil rolníky a drobné řemeslníky či hospo-

dyňky, kteří věrně zvěstovali evangelium v temných letech svým dětem a vnukům u domácího stolu, a to skrze čtené slovo, kázání či písně. Žasnu nad Boží milostí, že posílal služebníky, kteří překračovali hory, aby zvěstovali evangelium těm, kdo žili v nesvobodě, a aby vysluhovali sválosti těm, kdo do kostela nemohli. Žasnu nad tím, že nám Pán dal milost, že tady potom ve větší svobodě rostly kostely, aby se zvěstovalo evangelium. Žasnu nad tím, že Pán dal milost, že ani komunismus zvěstování Božího slova nezastavil.

Žasnu nad tím, že nám i dnes, v době sekularizace, liberalizace a odklonu od křesťanské víry Pán dává ještě milost, že je tady zvěstováno evangelium. Žasnu, když slyším, že se Boží slovo káže. Žasnu, když slyším pravdy evangelia v rozhovoru s lidmi. Žasnu, když se pravdy evangelia nádherně vyzpívávají ve starých nebo nových písních. Žasnu, když mi těžce nemocní, ztrápení nebo umírající vydávají svědectví evangelia o tom, že jejich největší radostí je být blízko Ježíši, a tak zvěstují evangelium.

Chci říct, že je vše v pořádku, že je vše skvělé? Určitě ne! Určitě potřebujeme více věrnosti ve zvěstování, určitě potřebujeme větší nasazení, určitě potřebujeme sami evangelium více znát. Nicméně, evangelium se zvěstuje a já nad tím žasnu. Je to Boží milost a já chci žasnout nad Boží milostí i dále.

Žasnout, že Bůh dává víru

„Víra je tedy ze zvěstování a zvěstování z pověření Kristova.“ Pavel připomíná, že ze zvěstování Božího slova je víra. To je třetí projev Boží milosti, nad kterým chci žasnout.

Mám rád vesmír. Často nad ním žasnu. Boží stvoření mě fascinuje. V tomto týdnu jsem viděl fotografii pořízenou Webbovým teleskopem. Je na něm zobrazena prachová oblast v Humří mlhovině nesoucí označení NGC 6357. Je od nás vzdálena asi 5.500 světelných let. Najdete ji v souhvězdí Štíra. A uprostřed této oblasti je mladá hvězdokupa Pismis 24. Vědci o ní mluví jako o hvězdné porodnici, protože tam vznikají velmi hmotné hvězdy. A vědci žasnou nad tím, když vidí, že něco vzniká, a tak žasnou, když pozorují, jak se rodí hvězdy.

Také žasnu nad stvořením, ale ještě více žasnu, když vidím, jak se při zvěstování slova Kristova rodí víra. Je úžasné, když vidíte, jak se zvěstované evangelium dotkne lidského života a ten život je vírou v Ježíše proměněn.

Je mojí modlitbou, aby Pán dával i v budoucnosti milost, že rodiče budou přinášet děti ke křtu, že uslyším děti, jak prosí, aby Pán vstoupil do jejich srdíčka, že uvidím mladé, starší či nejstarší, jak vyznávají své hříchy, a následně svoji víru v Pána Ježíše Krista. Modlím se, abych nad tím nepřestal nikdy žasnout. To, že se Bůh smiluje a dá víru, je hodno našeho úžasu. Já chci žasnout nad Boží milostí.

V pondělí 15. září to bude 50 let, kdy tady před oltářem bylo velmi narváno. Ten prostor byl zaplněn do posledního místa. Pořizovala se totiž společná fotografie při třetím a posledním rozloučení s prvním pastorem tohoto sboru Vladislavem Santariem, kterému státní moc znemožnila sloužit dále v Třanovicích. Navíc zrovna tento měsíc je tomu 75 let, co převzal tento sbor jako administrátor a později první pastor. Jeho služba nejen v tomto sboru je něčím, nad čím stále můžeme žasnout. Žasnu, jak pastora Pán Bůh povolal, žasnu nad tím, jak zvěstoval evangelium, žasnu kolika lidí se skrze jeho zvěst Pán Bůh dotkl a daroval jim víru. Tyto vzpomínky nás vedou k tomu, abychom žasli nad Boží milostí.

Žasnout nad Boží milostí znamená žasnout nad Ježíšem, protože je stoprocentně potřebný a stoprocentně dostačující pro každého chlapce a děvče, pro každého muže a ženu, pro každý sbor. Božím programem je, abychom nad Ježíšem žasli. Dej to, Pane Ježíši. Amen.

*Michal Klus
pastor*

Foto: Vladimír Matušinský

Misionáři ve SCEAV

V naší církvi jsme těsně před prázdninami zažili vzácný okamžik – vyslání misionářky na dlouhodobou zahraniční službu. Před odjezdem proběhla v jejím domovském sboru v Neborech speciální bohoslužba, které se zúčastnil jménem církevní rady SCEAV také náměstek biskupa Martin Piętak. Byla to chvíle naplněná modlitbami a vyprošováním Božího požehnání, chvíle plná naděje, víry a očekávání a také živý obraz toho, že misie je důležitou a stále živou součástí života naší církve.

Církevní rada SCEAV v průběhu letošního roku projednávala na svých zasedáních možnosti finanční podpory zahraničních misionářů. Její členové vnímají důležitost misie v životě církve a zároveň si také uvědomují její náročnost a potřebu mít zápal pro misii, mít otevřené srdce pro misii, mít touhu sloužit Pánu Bohu takovým způsobem a v neposlední řadě si uvědomují také náročnost po praktické stránce, včetně financí.

Církevní rada SCEAV má zájem stát po boku těch, kdo se rozhodnou vyjít na misijní pole a podpořit je modlitebně a také formou finančního příspěvku. Tento finanční příspěvek je určený pro zahraniční misijní činnost s minimální délkou trvání 12 měsíců. Může pokrýt až

10% plánovaných nákladů, maximálně však 50.000,- Kč na období jednoho roku.

Podmínkou je, že poskytnuté prostředky budou využity výhradně na náklady spojené s realizací misie. Po uplynutí roku je potřeba dodat pouze jednoduchou zprávu o činnosti a jednoduchý finanční přehled čerpání finančních prostředků.

Chceme dát tímto na vědomí, že podpora z naší církve je otevřená i pro další misionáře z řad našich sborů.

Pokud cítíš, že tě Bůh volá ke službě misionáře v zahraničí, a jsi ve fázi příprav nebo už i v rozběhnutém procesu, můžeš se obrátit na sekretariát ústředí SCEAV. S ohledem na to, že celkové finanční prostředky vyhrazené pro tento účel jsou limitovány, bude každý případ posuzován individuálně a proběhnou osobní rozhovory se zájemcem.

Možná jsi to právě ty, koho Bůh volá. Jsme tu, abychom se za tebe modlili a podpořili tě.

*Jménem církevní rady SCEAV
Alena Kukuczová*

Cesta za nomády na Saharu

Jmenuji se Miriam a jsem z neborovského sboru. Už delší dobu jsem měla na srdci zahraniční misii. Minulý podzim jsem se připojila ke známým a jeli jsme na 3 týdny do saharské části Afriky. Naším záměrem bylo navštívit možná místa k dlouhodobé práci s jedním pouštním nomádkým kmenem. Tento kmen je jedním z národů nezasažených evangeliem. Dali jsme mu z důvodu bezpečnosti krycí název Solaři.

Už i před tímto výjezdem jsem se dlouho modlila za to, aby mi Pán Bůh ukázal konkrétní místo, kde bych mohla pro něj pracovat dlouhodobě. S celým týmem (čtyři dospělí a jedna holčička) jsme se modlili a předkládali to Pánu Bohu, zda právě Sahara není to místo, kde bychom mohli sloužit. Po společných modlitbách

a uvažování jsme se rozhodli na Saharu v létě přestěhovat. Jako tým jsme zastřešeni českou misijní organizací Nehemia a v Africe spolupracujeme s organizací SIM. Směřujeme to na dlouhodobou práci, na několik let. Naši vizí je vidět hnutí učedníků a církvi mezi Solaři, které se šíří do každé jejich komunity a odtud do všech koutů Sahary i mimo ni. Půjdeme na to modlitbami, učením se místnímu jazyku a navazováním upřímných vztahů s lidmi z tohoto kmene, skrze které budeme moct sdílet Boží království.

Již v Africe

Teď už vás zdravíme poprvé ze saharské Afriky! Zatím se tady zabydlujeme a učíme se obyčejné věci, jako je nákup potravin na trhu, vaření z místních suro-

vin nebo dopravování po městě. Kromě toho je naším důležitým úkolem na první měsíce naučit se co nejlépe francouzsky, protože to je jazyk, který spojuje lidi mluvící mnoha různými národními jazyky. Jsme rádi, že se mezitím stiháme seznamovat také s místními lidmi. Poznali jsme se s několika našimi sousedy, se kterými se teď navštěvujeme a budujeme započaté vztahy. Na to, že jsme tu tak krátce, jsme se už stihli zúčastnit svatby i pohřbu. To byla na jednu stranu výzva, protože jsme si v těch chvílích těžce uvědomovali naši naprostou neznalost místních zvyků a kultury a z toho plynoucí nevědomost, jak se v takových situacích chovat. Na druhou stranu to pro nás byla pocta, že nás naši noví přátelé tak velkoryse přijali mezi sebe. Jsou to lidé z různých kmenů, ale jsou mezi nimi i „naši“ Solaři. Za takové vztahy jsme obzvlášť vděční, protože právě je nám dal Pán Bůh speciálně na srdce. A tak se vedle francouzštiny snažíme už *pochytávat* i nějakou tu solařtinu. S některými Solaři se známe už z podzimní průzkumné cesty

a moc nás těší, že nás tu přijali opravdu srdečně. Konkrétně jedna paní sice neumí vůbec francouzsky, a tak s ní můžeme komunikovat jen velmi omezeně, přesto nás pokaždé, když se s ní potkáme, překvapí svou upřímnou radostí z toho, že nás vidí, a svým vřelým přijetím.

Budeme vděční za modlitby, abychom se tady dobře zabydleli, pronikali do místní kultury a mohli se stále víc cítit jako doma. Za naše zdraví, které občas narušují místní bacily a pro nás nezvyklá strava. Za moudrost, jak dál budovat započaté vztahy a nepromeškat příležitosti do rozhovorů přinést Krista. Také budeme rádi za požehnání při výuce jazyků, protože to je výzva, ne všichni si užíváme být znovu jak ve škole, na druhou stranu je to nutnost, abychom mohli s lidmi sdílet evangelium.

Moc děkujeme všem, kteří se zapojili do našeho týmu svými modlitbami, financemi, radou nebo praktickou pomocí. Jsme za vás vděční!

Tým Sahara

Misijní tábory na Slovensku

Na začátku července jsme se se skupinou 13 lidí vydali na východ Slovenska do malé obce Rankovce. Už 12 let se na toto místo jezdí sloužit dětem a dorostencům z romských osad. Letos jsme byli rozděleni na dva týmy. Jeden zůstával na místní faře, dopoledne trávil čas na táboře s dětmi a odpoledne s dorostenci. Druhý tým více cestoval. Dopoledne jezdil na dětský tábor do Bačkovíku a po krátkém odpočinku a rychlé kávě byl už opět na cestě na odpolední tábor do Čakanoviec. Tématem dětských táborů byla *Zkouška odvahy*. Na biblických lekcích děti poslouchaly příběhy o Danielovi. Samy měly možnost otestovat svoji odvahu při různých úkolech, které pro ně byly každý den připraveny. Zábavu si užily také při různých venkovních hrách a tvoření. Dorostenci pak měli možnost slyšet krátké příběhy ze života Davida a svědectví některých lidí z našeho týmu. I my jsme byli obohaceni, a to o jednu z jejich romských chval, kterou nás naučili. Po programu jsme pokračovali v různých hrách a rozhovorech. Bylo pro nás radostí se znovu potkat a popovídat si s těmi,

kté jsme si pamatovali z minulých let.

Nikdy nevíte, co vás na těchto táborech čeká. Jestli děti, které přišly v pondělí, přijdou i v úterý anebo přijdou až v pátek. Můžete mít připravenou sadu her, ale nakonec budete hrát tu stejnou dokoła, protože je to prostě baví. Nebo právě naopak musíte za pochodu vymýšlet nové

hry, protože je žádná z těch, co jste měli připravené, nebvila. Pán Bůh nám ale znovu ukázal, že se postará a že za námi bude stát. Dal dohromady tým lidí, který spolu nikdy nespolečně pracoval, a i přesto jsme se stali takovou týdenní rodinou. Provázel nás každým dnem, a to i ve chvílích, kdy bylo zapotřebí improvizovat.

Jsme Pánu Bohu vděční, že nám celý týden žehnal. Jsme vděční za všechny, kteří na nás mysleli ve svých modlitbách. Děkujeme také misijnímu fondu, díky kterému můžeme na tyto tábory jezdit. Věříme, že se na toto místo budeme moci vrátit i v příštím roce a už se těšíme na to, co všechno tam budeme moci zažít.

Zemřel biskup Věslav Szpak

Pamatujme v modlitbách na pozůstalé: manželku, emeritní farářku Zuzanu, dceru a celou zarmoucenou rodinu. Kristus Pán vstal z mrtvých – vskutku vstal z mrtvých!

jak

Foto: Joanna Sikora-Kożusznik

jsme se setkávali jako pastoři sborů společně pořádajících některé iniciativy (dle hesla „partneri našich partnerů jsou našimi partnery“). Měli jsme s manželkou tu čest navštívit spolu s manželi Szpakovými i divadlo či koncerty. Jako bývalý člen havířovské tvůrčí skupiny polské mládeže „Klub pod Arkadami“ fandil našemu obnovenému po desítkách let Zespołowi Pieśni i Ruchu Nieskoordynowanego „Niezapominajki“. Během posledních měsíců, kdy již biskup Věslav znal svou diagnózu, mi bylo dovoleno jej párkrát navštívit. Nahráli jsme jeho vzpomínky na farní sbor v Havířově-Suché, které pak byly otištěny v knize vydané ke 100. výročí sušského kostela „Suskie impresje.“ Byl jsem také rád, že mu mohu předat hotové dílo, knihu, která jej potěšila. Odcházel v pokoji ke svému Pánu. Říkal: „Nebojím se, protože vím, kam jdu. Těším se na to, co mě čeká skrze Pána Ježíše Krista.“

*Pastor Věslav Szpak, 1982.
Sušský kostel bez omítky, během oprav.
Soukr. archiv Miroslava Farného*

V nedělní ráno 21. 9. 2025 byl po těžké onkologické nemoci odvolán do věčnosti biskup Věslav Szpak. Prožil 75 let.

Narodil se do dělnické rodiny Věslava Szpaka a Olgy, roz. Kubicové. Navštěvoval Základní školu a Gymnázium s polským jazykem vyučovacím v Orlové. Vystudoval teologii na Evangelické bohoslovecké fakultě Univerzity Komenského v Bratislavě a Křesťanské teologické akademii ve Varšavě.

Dne 1. října 1973 přijal ordinaci. Duchovenskou službu začal ve Slezské církve evangelické a. v. Působil mj. ve sborech v Českém Těšíně, Novém Bohumíně, Karvině, Havířově-Suché a od roku 1985 v Bystřici. Po vzniku Lutterské evangelické církve a. v. v České republice (LECAV) přešel do této církve. Tam působil jako biskupský tajemník. Synod LECAV jej 16. června 2018 zvolil do úřadu biskupa. Slavnostně instalován byl 28. října 2018. Úřad biskupa vykonával do roku 2024.

Pohřeb zesnulého se konal v sobotu 27. 9. 2025 z evangelického kostela v Bystřici nad Olší.

Faráře Věslava jsem poznal jako bývalého sušského administrátora; pak v rámci sítě církevních partnerství s farními sbory v Polsku, Lotyšsku a na Slovensku

SBOR SCEAV
A MŠ KS-SCH V TĚRLICKU
SRDEČNĚ ZVOU NA

REFORMAČNÍ SLAVNOST

UROCYSTOŚĆ
REFORMACYJNA

- BIBLICKÉ SLOVO: ŽIVOT A SLUŽBA
TĚRLICKÉHO RODÁKA

Jakuba Galacza
(DANIEL SPRATEK)

- PĚVECKÝ SBOR BYSTRICE
- SOLO PIOTR SIKORA - PÍSEŇ J. GALACZA
- HUDEBNÍ SKUPINA TĚRLICKO

19/10
2025

15:00

EVANGELICKÝ
KOSTEL
TĚRLICKO

20-lecie parafii w Dzięgielowie

W dniach 6-7 września 2025 r. odbył się jubileusz 20-lecia parafii w Dzięgielowie.

„Tu czuję się: bezpiecznie, u siebie, jak w domu, potrzebna, rozumiana, wśród swoich...”, to słowa padające z ust zborowników Parafii Ewangelicko-Augsburskiej w Dzięgielowie w filmiku zmontowanym z okazji 20-lecia jej istnienia.

Jubileusz 20-lecia parafii rozpoczął się 6 września spektaklem w wykonaniu aktorów Sztukmisji pt. „Pasja”, który dostarczył wielu wzruszeń. Blisko stu widzów zgromadzonych w sali OSP wzięło udział w sobotnim przedstawieniu.

Uroczystość niedzielna rozpoczęła się muzyką – od rana z dzięgielowskiej Kępy na cztery strony świata rozbrzmiewały dźwięki w wykonaniu Orkiestry Misyjnej z Wisły. Na część oficjalną uroczystości składały się powitania, wspomnienia, podziękowania, kazanie ks. dra Grzegorza Gienzy, modlitwy, życzenia składane młodej Jubilatce, a nawet pyszny tort – prezent pani Sylwii Cieślars, Wójt Gmi-

ny Goleiszów. Życzenia przywieziono nawet zza granicy – wśród gości była liczna grupa zborowników z parafii w Parnicy na Słowacji.

Po części oficjalnej zaprezentowano przygotowaną przez komisję muzyczną, a przedstawioną przez ks. Arkadiusza

Raszkę prezentację, na którą składały się zdjęcia z różnego rodzaju aktywności i projektów prowadzonych przez zbor. Wywołała ona refleksję, że dla Boga nie ma rzeczy niemożliwych.

Źródło: cieszyńska.luteranie.pl

Foto: Krzysztof Rakowski

Nowy proboszcz w Dzięgielowie

W 13. niedzielę po Trójcy Świętej dnia 14 września 2025 roku Wyborcze Zgromadzenie Parafialne wybrało ks. Arkadiusza Raszka na proboszczą parafii ewangelickiej w Dzięgielowie.

Wybory przeprowadził radca diecezjalny ks. Waldemar Szajthauer. Ks. Arkadiusz Raszka był jedynym kandydatem. Na 97 głosujących, za kandydaturę głosowało 96 osób, jeden głos był pusty.

Ks. Arkadiusz Raszka ma 34 lata. Pochodzi z Dzięgielowa. Konfirmowany był w Cieszyźnie. Po ukończeniu Chrześcijańskiej Akademii Teologicznej w Warszawie został ordynowany na duchownego 5 stycznia 2019 r. w Cieszyźnie. Po ordynacji służył w diecezji warszawskiej jako wikariusz biskupa, a także w parafiach w Pabianicach i Łodzi. Był Diecezjalnym Duszpasterzem Młodzieży Diecezji Warszawskiej. Jest podporucznikiem rezerwy Wojska Polskiego. Zaangażowany w projekty międzynarodowe, był delegatem Kościoła na Zgromadzenia Ogólne: ŚFL/LWF w Namibii (2017) oraz WKEE/CPCE w Sibinie (2024). Miłośnik jazdy na rowerze, planszówek, dobrej kawy i epickich opowieści. Interesuje się psychologią. Ma żonę Martę i dwóch synów: Tymoteusza i Emila. O powołaniu mówi: „W swojej służbie chcę opowiadać o Bogu, który zmienia ludzkie serca nie przymusem, lecz miłością”.

Źródło: cieszyńska.luteranie.pl

Foto: Adrian Gałuszka

CAPELLA AUGUSTANA (KRAKOV)

KONCERT DUCHOVNÍ HUDBY
V EVANGELICKÉM KOSTELE V TRANOVICÍCH

HUDBA V DOBĚ JIŘÍHO TŘANOVSKÉHO

SOBOTA 11. 10. 2025 od 16.00 HOD.

Zazní písně rodáka z našeho kraje, Jiřího Třanovského, v moderním překladu do polštiny od Zbigniewa Machaje prokládané ukázkami tvorby Třanovského současníků (M. Praetorius, S. Scheidta aj); zpěv je doprovázen hrou na dobové nástroje (pozitiv, viola da gamba, barokní housle, cink, theorba).

DOPROVODNÝ PROGRAM

15.00h Památník Jiřího Třanovského – prohlídka památníku s komentářem v českém jazyce

15.30h Sborový sál – projekce krátkého dokumentu (14 min.) o Jiřím Třanovském (česky)

15.30h Památník Jiřího Třanovského – prohlídka památníku s komentářem v polském jazyce

AFRICKÉ SNY

NEDĚLE 12. ŘÍJNA 2025 OD 15 HOD.

SBOROVÉ CENTRUM HUTNÍK
REVOLUČNÍ 609, TŘINEC

www.detiafriky.cz

Koncert *Kvintet 30* a hosté

12. 10. 2025

v 16:00 hod.

**Evangelický kostel
Třanovice**

“Chválu vzdávám Hospodinu celým srdcem” Žalm 111,1

MODLITBA ZA DUMOV

U příležitosti Dne vzniku samostatného státu
Vás zveme na akci pořádanou ve spolupráci
s Ekumenickou radou církví

26. 10. 2025

15⁰⁰

evangelický kostel Havířov-Prostřední Suchá

VYSTOUPÍ

Regina Bednaříková – varhany, klavír
Jana Košťátková – soprán
Pepa Kvartet

K 100. výročí posvěcení kostela
po koncertu a modlitbě vysadíme Dub století

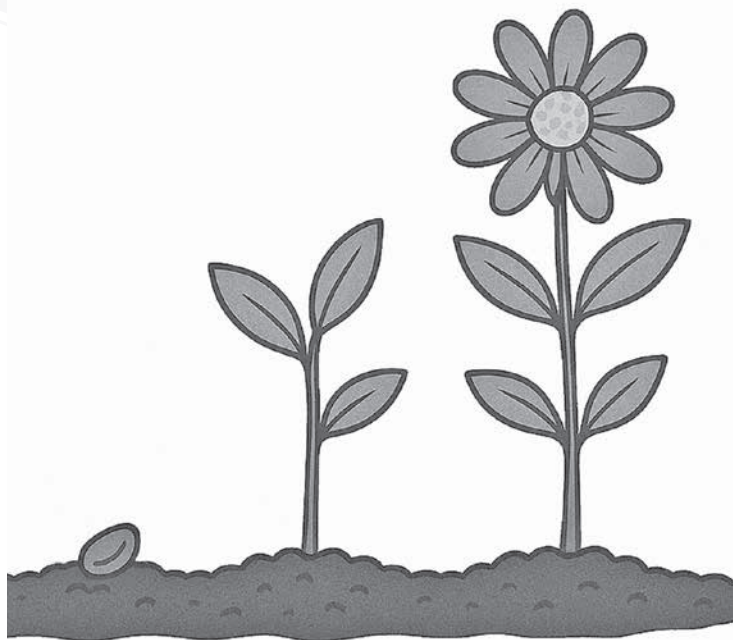
PŘÍTEL
PRAVJAGEL

EKUMENICKÁ
RADA CÍRKVÍ
V ČESKÉ REPUBLICE

sušská rybka
www.sucha.cz

A co za to dostanu?

Ahoj děti, představte si zahrádku, na které zasadíte malé semínko. Každý den ho zaléváte, staráte se, ale dlouho se nic neděje. Až po nějakém čase přijde odměna – vyroste krásná květina nebo chutná zelenina. Podobně je to i s našimi dobrými skutky. Odměna nemusí přijít hned, ale Pán Bůh ji pro nás připravuje.

Pán Ježíš říká, že když děláme něco dobrého pro druhé, nemáme čekat rychlou odměnu. A také že odměnou je už to, že můžeme pomáhat a být užiteční. V Bibli čteme: „*Cokoli děláte, dělejte upřímně, jako by to nebylo lidem, ale Pánu, s vědomím, že jako odměnu dostanete podíl na jeho království.*“ (Koloským 3,23-24). Každou službu – když podáš mladšímu sourozenci hračku, když pomůžeš mamince uklidit nákup nebo potěšíš kamaráda – děláš vlastně pro Pána Ježíše a tato služba je jako malé semínko zasazené pro Boha. On vidí, co děláš,

i když tě ostatní někdy ani nepochválí.

Víš, odměnou nemusí být vždy jen nějaká sladkost nebo hračka. Bůh nám dává radost, pokoj v srdci a pocit, že jsme udělali správnou věc. A jednou, až budeme s ním v nebi, dostaneme největší odměnu – život věčný.

Pán Ježíš řekl svým učedníkům: „*Kdo chce být první, buď ze všech poslední a služebníkem všech.*“ (Marek 9,35) Pán Ježíš nás tím vlastně učí, že opravdová velikost člověka není v tom, že jsme nejsilnější nebo nejchytřejší, ale v tom, že dokážeme sloužit a pomáhat druhým.

Zkus tento týden zasít „semínko služby“, zkus udělat pro někoho něco dobrého, aniž bys čekal na pochvalu. Možná pomůžeš sourozenci, podržíš dveře nebo se s někým rozdělíš o dobroty. Každé malé semínko služby je v Božích očích vzácné a on z něj vypěstuje něco krásného. Uvidíš. ☺

Katarína Bialoňová

Listopad 2025

1	so	L 13,10-17	Ez 18,1-32
2	ne	1M 8,18-22	Ef 5,25-32
3	po	2Te 3,6-13	Ez 22,1-16
4	út	Ř 13,1-7	Ez 24,1-14
5	st	Ef 5,25-32	Ez 24,15-27
6	čt	1K 14,26-33	Ez 33,21-33
7	pá	J 18,28-32	Ez 34,1-16
8	so	Př 3,1-8	Ez 34,23-31
9	ne	L 6,27-38	Jr 18-1-10
10	po	1M 33,1-11	Ez 36,16-32
11	út	Iz 57,17-21	Ez 37,1-14
12	st	Za 8,11-17	Ez 37,15-28
13	čt	L 9,51-56	Ez 40,1-16
14	pá	J 18,1-11	Ez 42,15 - 43,12
15	so	1P 3,8-17	Ez 47,1-12
16	ne	Jb 14,1-17	Jr 8,4-7
17	po	Mt 25,14-20	1Te 1,1-10
18	út	Jr 8,4-9	1Te 2,1-12
19	st	Mt 20,25-26	1Te 2,13-20
20	čt	2Te 1,3-12	1Te 3,1-13
21	pá	Žd 13,17-21	1Te 4,1-12
22	so	2P 3,13-18	1Te 3,12-13
23	ne	Mt 25,1-13	J 5,24-29
24	po	Žd 12,18-25	1Te 5,1-11
25	út	Iz 35,8-10	1Te 5,12-28
26	st	1K 3,9-15	2Te 1,1-12
27	čt	Žd 13,1-9	2Te 2,1-12
28	pá	Žd 13,10-16	2Te 2,13-17
29	so	Zj 21,10-27	2Te 3,1-18
30	ne	Ř 13,8-12	Zj 5,1-14

Listopad 2025

„Ztracenou vypátrám, zaběhlou přivedu zpět, polámanou ovážu a nemocnou posílím.“ (Ez 34,16a)

Čtenáři Bible najdou ve Starém i Novém zákoně různé příklady z každodenního života. Proč? Aby lépe pochopili, jaký je vztah Pána Boha k nám. Pán Bůh je přirovnáván k otci, který se s láskou stará o své děti a dává jim všechno potřebné. Prorok Ezechiel ve 34. kapitole nazývá vůdce izraelského národa špatnými pastýři, kteří se nestarají o svěřené stádo, ale o vlastní prospěch. Hospodin dává svému lidu zaslíbení, že sešle dobrého pastýře, který se bude vzorně starat o své ovečky.

V našem textu jsou vyjmenovány čtyři skupiny oveček, které potřebují pomoc: ztracené, zaběhlé, polámané a nemocné. První dvě skupiny jsou ovečky, které se vzdálily od svého stáda a neumí najít cestu zpět. Dobrý pastýř opustí své stádo a hledá ztracenou a zaběhlou ovečku tak dlouho, dokud ji nenajde a nepřivede zpět ke svému stádu. Je to obraz Pána Ježíše Krista hledajícího každého člověka, který od něj odešel a chce jej přivést zpět do svého ovčince. Samozřejmě, že nedělá nic proti vůli daného člověka. Kdo s ním nechce jít, toho nenutí. Čeká, až si člověk sám uvědomí, že zvolil špatnou cestu, a bude se chtít vrátit k dobrému pastýři.

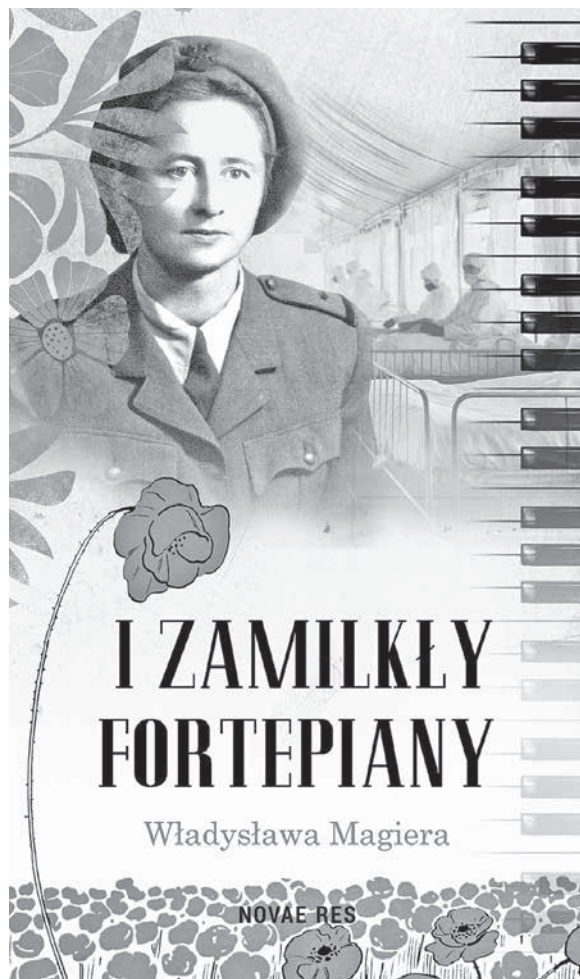
Další dvě ovečky, které potřebují pomoc pastýře, jsou: „polámaná a nemocná“. Jsou sice ve stádu, ale bez pomoci se neobejdou. První ovečka zřejmě spadla do propasti a potřebuje, aby ji pastýř vyčistil a ovázal rány, které by se jinak nezahojily. U druhé ovečky není upřesněno, čím trpí. Je nazvána „nemocná“. Také potřebuje péči a laskavé slovo pastýře. I nám někdy stačí cítit blízkost pastýře, jeho pohlázení a starostlivou péči, abychom se cítili lépe.

I my jsme někdy podobní zmíněným ovečkám. Zláká nás svět a odcházíme od svého Pána. Hledá nás, najde a přivádí zpět k sobě. Jsme vděční našemu Pánu za to, že mu na nás záleží. Nenechá nás bloudit pouští tohoto světa, ale přivádí zpět k sobě, do svého stáda.

Prosme našeho nebeského Otce o sílu, abychom šli poslušně úzkou cestou k němu a nenechali se zlákat hříchem a zlem na širokou cestu, která vede do zahynutí.

szl

Nowa powieść

Właśnie nadeszła z wydawnictwa nowa powieść historyczna Władysławy Magier pt. „I zamilkły fortepiany”, która w połowie opowiada o bohaterskich ewangelikach z Suchej Górnej i Wędryni. Autorka przypomina, iż z wrogiem można walczyć na wiele sposobów – nie tylko bronią.

Wanda i Milada – dwie pianistki, które połączyła muzyka i... wojna. Obie na swój sposób rzuciły wyzwanie Trzeciej Rzeszy i w imię wolności zaryzykowały własnym życiem.

Wanda uciekła przed śmiercią z okupowanych kresów, a następnie trafiła do armii generała Andersa. Pokonała tysiące kilometrów – od Palestyny, przez pustynie Iraku, po krwawe pole bitwy pod Monte Cassino. W tym czasie ratowała rannych żołnierzy, walcząc z czasem, bólem i strachem.

Milada, w okupowanym Wiedniu, stała się częścią siatki wywiadowczej Armii Krajowej. W sercu wrogiego państwa zbierała informacje o najpilniej strzeżonych tajemnicach III Rzeszy.

Po wojnie ich drogi skrzyżowały się w spokojnych murach szkoły muzycznej. Przy filiżance kawy, z dala od bitewnych pól i cel śmierci, wspomnienia wybrzmiały głośniejsze – oparte na faktach historii o kobietach, których czynów nie uwzględniły żadne podręczniki.

Władysława Magiera w swojej książce przywraca pamięć o bohaterkach przez dekady skazanych na zapomnienie, co pozwala jej ukazać kobiecie oblicze wojennej odwagi.

Pytajcie o książkę w dobrych księgarniach naszego regionu – i miłej lektury!

Evangelický den

Trinec, 21. 9. 2025

Foto: Martin Kotajny, Marek Svoboda

LET

světla a naděje

Benefiční koncert při příležitosti 35 let působení Slezské diakonie

Účinkuje
Pavel Helan

8.11.2025

16:00

Český
Těšín
Evangelický
kostel
Na Nivách

Součástí koncertu bude možnost
pořídit si výrobky ze sociálně
terapeutických dílen Slezské diakonie,
občerstvit se dobrou
kávou.

*Radujte se v Pánu vždycky, znovu říkám, radujte se!
Vaše mírnost ať je známa všem lidem. Pán je blízko.
Filipským 4, 4-5*

Více informací o koncertu
na našich sociálních sítích!

#KoncertNadeje